

være et saa dybt Indgreb i den personlige Frihed, at det ikke bør taales i en Lov, naar der ikke er nogen absolut Nødvendighed til Stede. Det angives ogsaa i Regeringens egne Bemærkninger til Lovforslaget, at der skal være en absolut Nødvendighed til Stede. Nu vil jeg gerne spørge: Hvor er den absolute Nødvendighed? Er den til Stede, fordi en Kommission finder det? Der er ingen nærmere Præcision af, hvad Kommissionen kan befale; den skal lystres lige til det, at Manden skal rives ud af sit Hjem, skilles fra sin Familie, indlægges paa et Tuberkulose-hospital, hvorfra han maaske, efter at være sendt videre til Sanatorier og Rekonvalescenthjem o. s. v., o. s. v., først efter Aaringers Forløb vender tilbage. Det er i mine Tanker et saa stærkt Brud paa det, Regeringen selv i Bemærkningerne har angivet som et væsentligt Hensyn, at det ikke bør taales. Man er formodentlig gaaet ud fra, at, efter at først Opmærksomheden i den Grad, som Tilfældet er, er bleven rettet paa denne Sygdom, jeg kan gerne sige, efter at Tuberkelkrækken i den Grad har faaet Magt over Sindene, var det rettest at løfte Tuberkelsygen op i Klasse med de egentlige Epidemisygdomme, med disse Farsoter, imod hvis Hjem søgelser man maa bruge alle Midler. Men det er med fuldstændig Uret, at man vil bringe Tuberkelsygen ind under det samme Sygspunkt som disse Farsoter. Det er let forstaaeligt, at naar man trues af saadanne Sygdomme, som nævnes i Epidemiloven: Kolera, gul Feber, Kopper o. s. v., o. s. v., maa der træffes hurtige og indgribende Foranstaltninger for at hindre disse Sygdomme, der ere umiddelbart smitsomme ved Berøring eller Samvær, i at brede sig. Der er der Nødvendighed til Stede for at gribe ind og gribe hurtigt og energisk ind. Det er haardt nok at blive bragt fra sit Hjem, hvor man formener at kunne blive tilstrækkelig plejet, ind paa et Epidemihospital, afsondret fra andre; men Samfundets Tarv kræver det, Beskyttelsen af hele Samfundet mod Udbredelsen af Sygdommen kræver det, man maa finde sig deri. Nu vel, er det samme Tilfældet med Tuberkelsygen? Det gad jeg nok vide, om nogen vil holde paa. Det er endnu saa lidet belyst, paa hvilken Maade den smitter. Det eneste, man, saa vidt jeg ved, kan sige for absolut sikkert, er, at stadigt og inderligt Samliv i snævre Rum mellem tuberkelsyge og andre foranlediger let, at Tuberkulosen breder sig til alle. Men det

er paa ingen Maade altid. Man ser meget hyppigt, at den ene af to Ægtefæller bukkes under for Tuberkulose, medens den anden er sund og frisk, ikke at tale om Børnene. Smittefarens ved Tuberkulosen kan altsaa paa ingen Maade lignedes ved Smittefarens ved de store Farsoter, det tror jeg ikke kan modsiges, saa at det at bringe den ind under de drakoniske Bestemmelser, som findes i Epidemiloven, er efter min Mening et saa grovt Brud paa den personlige Frihed, at det ikke burde taales.

Hvad betyder det egentlig, at naar Sundhedskommissionen finder — og kan finde med Rette —, at Betingelserne ere i høj Grad til Stede for, at Sygdommen kan brede sig, kan den bestemme Indlæggelse paa et Sygehus? I et Hjem, der er lille i Rumfang og talrigt besat med Familiens Medlemmer, Børn o. s. v., der leve umiddelbart op ad hinanden, dele Seng sammen, spise af samme Fad, jeg havde nær sagt med samme Ske, nok sagt, i et og alt aande den samme snævre Luft, der ere særlig Betingelser til Stede. Men er det tilstrækkelig Grund til, uden den syges Villie, med Magt at føre Manden eller Hustruen, hvem det nu er, til et Hospital — jeg vil kalde det et Epidemihospital, det bliver det samme — og skille dem fra hinanden? Nej! Tuberkelsygdommen er vidt forskellig fra disse stærke Farsoter deri, at disse sidstnævntes Forløb er i Reglen hurtigt. Man bortføres til Epidemihospitalet, og man kan gøre ret sikker Regning paa, at Opholdet der bliver ikke langt, det vil ikke være længe, inden man kommer derfra helbredet eller som Lig. Men hvorledes forholder det sig med Tuberkulosen? Man kommer ind paa Hospitalet, man søges kureret der, man vandrer videre til de andre Afdelinger, og naar vender man tilbage? Ja, det er der jo ingen, der ved. Der er saaledes ingen som helst Mening i at føre en saadan Mand bort fra hans Hjem og saa lade ham vende tilbage dertil lidende af den samme Sygdom. Han har egentlig intet andet Valg end at resignere, at undvære Hjemmet, saa længe han frembyder Smittefare.

Ikke alene paa dette Punkt gør dette Forhold sig gældende. I andre Paragraffer er det forudsat, hvad der kan hænde de Stakler, som blive stemplede som tuberkuløse og som frembydende Fare for Sygdommens Udbredelse. Der er f. Eks. Bestemmelsen i § 11, som siger, at naar Sygdommen rammer en Skolelærer, kan han blive afsat, og han faar da i